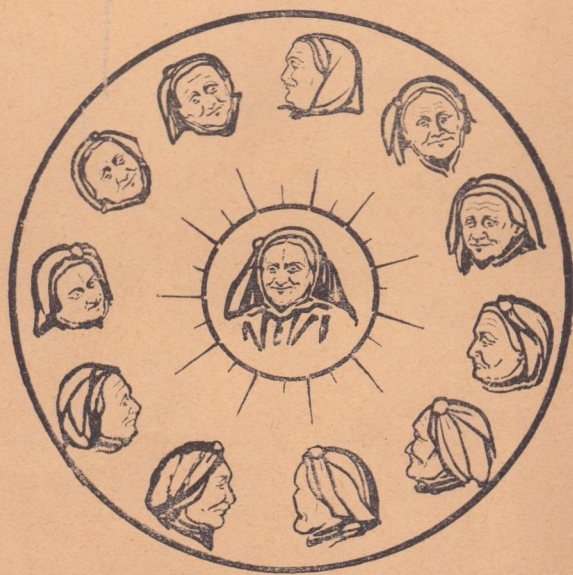

Олга Славчева

ДВАНАДЕСЕТЬ БАБИ

СОФИЯ 1932 ГОДИНА

ОЛГА СЛАВЧЕВА

ДВАНАДЕСЕТЬ БАБИ

СОФИЯ 1932 ГОДИНА.

РАДА.

Що ми се е море буря развилняла,
Ратна ли войска е иль черда говеда ?
Скърца, думка, блъска, вие като хала,
Мало и голѣмо тича да погледа.

Гайди запищяли, тъпанъ бий — ще пръсне!
Тича байрактаринъ, конче лудо цвили,
Китка вараклия му на капа лъсне,
Весели сватбари съ даръ се нагиздили.

Сватба, сватба, сватдба, Рада ми се жени.
Гледай що сж свати, гледай що сватбари!
Бѣлъ конь аждреханинъ се подъ нея пѣни,
Три кола съ волове каратъ нейни дари.

Цѣло село тича нея да погледа,
Чуената Рада, харна, краснолична;
Думитѣ й мили, сладки сж катъ меда
Всѣкому е драга, всѣкому обична.

Радиното либе пѣкъ се само хили,
Гледа булка мила, радва се безъ мѣра,
Всичкитѣ обича, всички му сж мили,
Пълна му душата съсъ любовъ и вѣра.

2. II. 1926 г.

БАБА СТАНА.

Гледа баба, че децата
 Бързо тичатъ къмъ школьото,
 Жалба легна ѝ въ душата,
 Че не знаеше четмото.

Па дохвана отъ полица
 Дѣдови тефтеръ дебели,
 Съсъ басмяната корица,
 Въ прахове потъналъ цѣлий.

Поочисти го грижливо
 И оправи му листата,
 И наостри си молива
 И си гуди очилата.

Па при даскала отиде
 Наша стара баба Стана,
 Даскальтъ се въ чудо видѣ,
 Щомъ да моли тя захвана :

„Даскале ти харни, мили,
 Искамъ да чета и пища.
 Има йощъ у мене сили,
 И животъ у мене диша.

Стара много съмъ, но нека
 Съ тѣзъ деца да съмъ въ школьото,
 Ще се уча азъ полека
 Да разчитувамъ писмото.“

Даскала бѣ младъ, добрички
 И започна да я учи.
 Скоро тя надмина всички
 И що искаше сполучи.

25. II. 1926 г.

ДРАГАНЧО.

Драганчо си гребна отъ гумното жито,
 Растла го въ решето и почна да шари
 Съсъ камички бѣли. Той вече голѣмъ е,
 Отколѣ детето у школьо се учи.

Това е Русия, а тамо е Франция
 Германия туй е, а горѣ е Англия,
 Тозъ чизъмъ Италия, това пѣкъ отвсждѣ
 Море, океани Европа огражда.

Баща му пѣкъ клети решетото дири.
 „Бре, кой ли е зли духъ, що съ менъ си играе?
 Видѣ той Драганча, решетото грабна,
 Разбърка междитѣ и нѣземи плисна.

Понѣкога Господь решетото грабва
 И нашитѣ кули издъно помита.
 Той дава ни цѣла земята, не иска
 Да шаримъ и дѣлимъ съ игралки по нея.

25. II. 26 г.

ДВАНАЙСЕТЬ БАБИ.

Петканчо боленъ ми легна,
Три годинъ зло го пристегна.
Цѣлъ день отъ болки се вие,
И билки всѣкакви пие.

Но съхне, вѣхне той клети
Отъ тия болки проклети.
Па го въ колата качиха,
На градъ при доктуръ водиха.
А той се чуди и мае,
Илачъ за Петка незнае,
Па писа тейку му въ село,
Да готви попъ за умрѣло.
Да дойде и си го вземе
Доръ още диша съсъ време,
Та съ него да се опрости
Таманъ сж Петрови пости.

И скоро тейко му стигна,
И боленъ Петка си вдигна,
Колата вози и плаче
За свойто клето сираче.
Сиракъ бѣ Петко отъ малъкъ,
Безъ майка дрипавъ и жалъкъ,
И ето вече порасна
И младъ ергенинъ привтасна,
Започна вече да пѣе,
Да оре ниви и сѣе,
Какво захване — печели.
Но духове зли завидѣли.
Веднѣжъ на сѣнка ми легна,
И зла веда го налегна.

Таманъ ми слънце огрѣло,
Тѣ дойдоха си у село,
Свалиха Петка на двора,
Срещна ги баба Тодора.
Погледна Петка горкия,
Че станалъ мощи — светия.

Но тя бѣ мждра и вѣща,
 За всичко бѣше насрѣща,
 Дванайсетъ баби извика,
 На нея лика прилика.
 Катъ нея мждри, учени
 Катъ нея бѣли, червени.
 Ето я баба ми Дона
 За цѣло село закона.
 Съ ржкави бѣли, снѣжени,
 Литакъ съсъ пулъ извезани
 И съ дългорѣса шамия,
 Чакъ отъ Стамболска чаршия.
 Съ чорапци пѣстро-алени,
 Съ тарлъци черни, балени,
 Съ калеври меки, шиени,
 Само за празникъ криени.

Ето и баба Гюргена,
 И тя съсъ харна премена.
 Хемъ ходи, хемъ си попредва
 И кротко, милно погледва.
 Следъ нея баба ми Вѣла,
 Катъ Соломона въ акъла.
 Тя панакидата знае,
 И си по нея гадае.
 И стрина Грозда и Бѣлка
 Съ коси катъ бѣла кждѣлка.
 Две сестри, две близнакини
 Две баби, две юнакини.
 Всѣки ги знае въ селото,
 Че бѣха силни въ доброто —
 Гдѣ има болно, злочесто,
 Тамъ е и тѣхното мѣсто.
 И баба Стана учена,
 Отъ свята мждрость огрѣна,
 И стогодишната Рада,
 Що много лѣкове влада.
 Съсъ нея баба Стоянка,
 Що пѣй на всѣка седянка.
 И най ми стара Марийка,

На боленъ Петка комшийка,
 И баба Гмитра войвода,
 Що турчинъ би за свобода.
 Последна стигна Севета —
 Такъвъ ѝ бѣше адета.

Така се тайно събраха
 И тазъ си дума казаха:
 „Далечъ да бѣга кахъря!“
 Ечмикъ свариха въ бакъря
 И у корито сипаха.
 Така Петканчу послаха
 И тамъ сложиха болника,
 Макаръ да писка и вика.
 И пакъ съ ечмикъ го зариха
 И съ много черги покриха,
 Та да е жешко и парно,
 Да се изпоти по-харно!

Кръвътa на Петка възвира,
 И потъ се много набира.
 Отъ жешко вечъ се не трае,
 Но му сърцето играе —
 Заби, затупа катъ пиле,
 Катъ че му никнаха крилѣ!

И ей следъ нѣкое време,
 Откриха му тежкото бремя,
 И виръ му вода снагата,
 И потна, росна главата.
 Облѣкоха му кошуля,
 Що Рада, моята буля
 Донесе новичка; още
 Чорапци, поясъ и гащи
 Подари пѣкъ баба ми Дона —
 Такъвъ ѝ бѣше закона!

А Петко милно се смѣе,
 Усѣща, че ще живѣе.
 И чудо! вече посѣдва

И иска хлѣбъ да обѣдва.
Но му свариха чорбица
Салъ отъ картофъ и водица,
Той сѣрба, гълта чорбата
И радва му се душата.

Следъ три дни Петко вече стана
И взе да пѣпли балкана.
А тейко му клети отъ радостъ,
Незнай що чини отъ драгостъ.
И ей покани си гости,
Макаръ и въ Петрови пости.
Напържи камара мекици,
И съ млѣко полѣ гюзлемици.
А доктурицитѣ пѣятъ,
Петканчу насреща се смѣятъ.
Че здравъ е вече, хортува.
Той мисли че си сѣнува.

Дванайсетъ баби решиха —
Отъ смѣртъ сирака спасиха.

27. II. 1926 г.

ДВЕТЪ МОМИ.

Дали сте нявга видѣли
 Мома Венетка гиздава,
 Що я у френско пратиха,
 Да стане много учена:
 Да свири, пѣе весело
 И да хортува хубаво?
 Тя ето вече дойде си.
 Лице ѝ кржгло, валчесто,
 Катъ месечина грейнало.

Тѣй както конче хубаво
 Прочува се навсѣкжде,
 И кой, обича кончета,
 Злато пилѣе съ шѣпитѣ
 Да вземе си добичето,
 Така Венетка мамина
 Прочу се между хората,
 Че ми е млада, гиздава,
 Богата, още хубава
 И миловидна, учена.
 И ето момци идваха
 Да я поискатъ булчица.

Така ѝ казва младъ Цвѣтанъ: —
 Момата онъ си любѣше,
 Отъ вситѣ момци най-много —
 „Взemi me, казва, взemi me,
 Ще те обичамъ всякога.
 Подухне ли те бурята,
 Разгоня ще си вѣтрове.
 Пожари ли те слънцето,
 За тебе ще съмъ сѣнчица.
 А стане ли ти хладничко,
 Южняка вѣтъръ топлия,
 Докарамъ ще ти бързичко!“

Ожениха се двамата,
 Дигнаха свадба чуена.

Кой мина, позачуди се,
 Похапна още здравата,
 Попийна още яката.

Цвѣтанъ съсъ млада булчица
 Живѣятъ въ кжща хубава,
 Съ чемширъ ограда около,
 Съ калдрѣмъ послани дворове,
 Съ цвѣтя въ градина цѣфнали,
 Трендафили и ружици,
 Димитровчета всѣкакви,
 Божури китни алени,
 Камбанки бѣли, розови,
 Латинки пѣстри, росени,
 Дървета плодни всѣкакви,
 Череши, вишни, зарзали,
 Присади кжсно зрѣящи,
 И жълто-златни ябълки.
 Чешма весденъ полива ги
 Всредъ двора бѣломраморна,
 Лози отъ покривъ виснали,
 И златно грозде спуснали.

А пъкъ отвжтре въ кжщата
 Огрѣло ясно слънчице.
 Полици чисти, редени,
 Съ паници бѣли, писани,
 Тепсии жълти лѣскави,
 Сахани медни сребърни.
 Съ килими вредомъ послано,
 Съ възглавки меки шарени,
 Юклюдци пълни съ дарове
 Съ юргани разни свилени
 И въ сърма изповезани,
 Дебели черги всѣкакви
 И мжчноткани пребири.

Но ей роди се първото
 Момченце вакло Бисерчо.
 То мъничко е въ пелени,

А му ушиха дрешчици
 Съ до пѣти дълги донове.
 Самурна капа гудиха
 На гола гла̀ва детешка.

Следъ него ето другичко,
 Радулчо маминъ хубави.
 То бебе още глупаво
 И още непроходило,
 Нахлузиха му чизмици
 И купиха му пушчица.

А третъо бѣше Тинчето.
 Съсъ злато я окичиха,
 Съ гerdани, гривни, обици.
 Какви ли не фустанчета
 Съ тантели и корделчици,
 Отъ райско пиле шапчица
 И отъ змиица кундурки.
 Ой Боже мили, хубави,
 Петинка вече станаха,
 Завиждаха имъ хората.

Пораснаха ми тринкитѣ,
 Но пъкъ защо ли толкова
 Не имъ бѣ мило школьото?
 Бисерчо и Радулчето
 И сжщо Тинче хубаво
 Не имъ се щѣше нищичко.
 Защо ще имъ е учене,
 А камо ли пъкъ работа?

Бисѣрчо припка съ кончето,
 Наредилъ златни прѣстени,
 Надъ вежди кривналъ капата,
 Но нѣма го за работа.
 Обичалъ той родината,
 За нея все приказува,
 И тайно, явно пази я
 Душманитѣ и лошеви
 Да ѝ не сторятъ нѣщичко.

А пъкъ Радулчо съ бѣклица
 Отъ кръчма не излѣзнува.
 Моми го не харесуватъ,
 Макаръ да е красивичѣкъ.

Нещатъ я пъкъ и Тинчето,
 Чей горда и надигната.

А татко още майка имъ
 Денѣ и нощѣ плачеха,
 И двамата посрамени
 Отъ кѣщи не излизаха.

* * *

Добринка бѣше другата,
 Красива, нѣжна, галена
 И добродушна, разумна
 И учена и паметна.
 Заискаха я момцитѣ:
 „Добринке мила, обична,
 Разбрана, кротка, хубава,
 Ела да си ми булчица.
 При менъ ще пѣешъ всѣкога
 Катъ славей мило птиченце,
 Ще имашъ всичко хубаво,
 Иманье много всѣкакво,
 Ще имаме си рожбици,
 У школьо ще ги пратиме,
 Да станатъ хора учени,
 Да ги приказватъ хората.“

Дочу за нея царски синъ,
 Дойде при нея съ дарове.
 И само като видѣ я,
 Изрече тихо: Тази е,
 Що въ мойто царство маленко
 Царица ще е хубава.
 И той ѝ рече: „Миличка,
 Ела у мойтѣ дворове.
 Съ корона златна съ бисери
 И съ драгоценни камъни

Ще ти венчая челото,
 И моя ще си всъкога.“
 Но тя на всички думаше:
 „Ергени мили, хубави
 И царю, царко, братецъ мой,
 Обични сте ми всичкитъ
 Катъ мои братя родени.
 Избирайте си булчици —
 Дѣвойки има хубави,
 Не сж тѣ малко, има ги!
 А пѣкъ за мене, чуйте ли,
 Не ще се женя никога,
 Че имамъ друга работа.

На клети рожби сиротни
 Сестра ще бжда, майчица.
 Тѣ нѣматъ нигде никого
 Да ги погледне милинко
 И да ги викне сладичко.
 А колко много клетници,
 Сестрици мои жалостни
 Въ свѣта живѣятъ хулени,
 Безпжтни, подигравани.
 Цѣлувкитѣ си медени
 На тѣхъ ще давамъ всъкога,
 За тѣхъ ще сж и пѣснитѣ,
 Що знамъ да пѣя хубаво.

Не ща и тебе, царко ле.
 Обичамъ Царьтъ най-великъ,
 Той ваще царства маненки
 Побира ги у шѣпата.
 Ще бжда само негова,
 Отъ всички Той е най-добъръ.
 При Него ми е сигурно,
 Безкрайно Му е царството.
 И любовта Му сладката,
 Че Той създаде слънцето.
 Звѣздитѣ многобройнитѣ.
 Луната разноликата,

Цвѣтята пѣстрошарнитѣ.
И менѣ Той дава радости
Денемъ и ношемъ, всѣкога.

Нали ми бѣше учена,
Добра и кротка, разумна,
Каквото рече, — стори го!
И ей при нея дойдоха
Човѣци клети, жалостни,
Сираче голо дрипаво
И гладно, ненахранено,
И диво, ненаучено.
Добринка ги приемаше
Съсъ тежки, грозни жалове,
А весели изпращаше
Въвъ Божий пѣть оправени.

Па стане сутринь раничко,
Замѣси тесто въ ноцѣви,
Приготви пѣсни хлѣбове,
Сама пече ги въ фурната,
Па седне съ клети, сиротни
И кротко имъ прислужува
И имъ отломи питичка
Съсъ крушка сладка, медена,
И чепка грозде хубаво.
И кой при нея хапне си,
Забрави люти жалове,
Запѣе пѣсни весели.

Това като си правѣше,
Йощѣ по бѣ млада, хубава
И по-красива, миличка.
Обичаха я людетѣ.

Достоенъ бѣше този царь
За свойто царство маненко,
Не се Добринки сърдѣше,
А пакъ при нея ходѣше
Да слуша думи праведни

И пѣсни сладки, медени,
Да гледа и се радува,
Че толкозъ хора въ царството
Живѣятъ мирно, весело.
Добринка тѣй ги учеше.

И царѣтъ тѣй си правѣше,
Катъ нея управляваше.
И царство му прослави се
Отъ вситѣ царства най-много.

И той Добринки думаше:
„Добринка ти се казувашъ,
И вѣрно ти е името.
Отъ тебъ научихъ, миличка,
Да се живѣе радостно,
Разумно още слободно
Денемъ и ношемъ сигурно!

Царица Ти си истинска,
Съ венець отъ Бога вѣнчана,
Съсъ Святи Духъ помазана“.

7. XII. 1926.

ПЪСЕНЬ ЗА ПЕЛИНА.

Казаха, пелинко, да те пия,
Че тресе ме треска тригодишна.
Ти си стара билка — лѣковия,
Ще изгонишъ болката ми скришна.

Мжно гълта се това горчило,
Жълта съмъ въ лицето катъ папунякъ,
Но за здравицето мое мило,
Ща не ща, ще пия тозъ жабунякъ.

Че ти гонишъ треската, пелинко,
И кръвѣта тинясала измивашъ.
Вечъ не ще треперя азъ горкино,
Ти лице ми съ румянецъ покривашъ.

И ме правишъ пакъ да скачамъ леко
И да шетамъ въ кжщи и да пѣя.
Мислитѣ ми хвъркатъ на далеко,
И за щастие пакъ се азъ надѣя.

Отъ сърце смѣхътъ ми ще да екне,
Та и глухий нека чуе вече.
Че отъ тебъ, пелинко, ми олекна,
Ти прогони треската далече.

7. II. 1928 г.

ПЪСЕНЬ ЗА БАБА МЕЦА.

Ей мечкаро, тукъ ела съ тази мечка!
Болна съмъ, грозница ме полази.
Станахъ вече суха като клечка.
Твоята мечка нека ме погази!

Ой, какъ лапитѣ ѝ газятъ ми гърбеца!
Козината ѝ вони зловещо.
И ржмжи надъ мене баба меца,
Казва тя на треската ми нѣщо.

Ха така, мецано, тъпчи право!
Нека мечки само да ме газятъ,
Но тѣлото ми да бжде здраво,
Грозни трѣпки да не ме полазятъ.

Гледай какъ олекна ми веднага!
И ржцѣ ми жилави станаха.
Мецо страшна, ти спаси ме драга,
Сили ми въ сърцето заиграха.

Какъ за менъ си ти сега красива,
Дай да те помилвамъ по главата!
Мецо, мецо, хай бжди ми жива!
На мечкарь, алтънче за отплата.

7. II. 1928 г.

МЛАДЪ СТОЯНЪ И СТАРАТА МУ МАЙКА.

Жално Стоянъ ми ходи по двори,
 Тихо си плаче, майци говори:
 „Мила ле майко, стара горкина,
 Мжка ме мори, младъ ще загина.
 Снощи съ другари бѣхъ на седѣнка,
 Тамо си видѣхъ мома Гюргенка.
 Вече не мога миръ да намѣря,
 Неща обедець, нито вечеря.
 Щомъ катъ я видѣхъ, рекохъ си: „Съ тая
 Само дѣвойка ще се вѣнчая!“
 Че ми се сладко, хубаво смѣе,
 И като птичка ми кръшно пѣе.
 А катъ погледне, като че дума:
 „Хей младъ ергено, взехъ ти азъ ума.“
 Катъ ми продума, ножъ ме пробада
 Съ воля неще ли, ще я открада!“

Майка Стояну тихо говори:
 „Нѣма те синко туй зло умѣри.
 Щомъ катъ каилъ си — да вземемъ нея!
 Само не плачи и недѣй крѣя.
 Хубава думашъ, и гласовита
 И пѣснопѣвка и сборовита.
 Искамъ и азъ да имамъ снашица,
 Хемъ работлива, хемъ хубавица.
 Искамъ да имамъ отмѣна драга,
 Катъ щерка моя да ми помага.
 Но синко мили, вечеръ не бива
 Мома да сгледвашъ, нощъта покрива
 Много потайни, скрити нехели,
 Туй стари хора вече сж видѣли.
 Какво ще видишъ на месечина?
 Дори и татулъ вечеръ въ градина,
 Между шибоя кичестъ и шаренъ,
 Изглежда хубавъ, катъ него харенъ.
 Но я да грейне слънцето рано,
 Татулътъ татулъ ще си остане,
 Вечеръ дѣвойка не се оглежда,

Саминъ човѣкъ си така уврежда.
 Но стани, синко, предъ слънце бѣло,
 Па мини тихо, рано презъ село.
 И си надникни въ нейнитѣ двори
 Само съ окцето ти презъ стобори!
 Рано момата гледай що прави:
 Двори мете ли, дои ли крави?
 Тогазъ дали е съ лице засмяно,
 Дали опали фурната рано,
 И пресни пити въ нея да мѣта,
 И пѣргаво ли може да шета?
 Дали съсъ менци на изворъ ходи,
 И какъ се тамо съ дружкитѣ води,
 И какъ съсъ тѣхъ си тя хоратува,
 На стари знай ли почитъ да струва?
 Па иди утре въ тѣхнитѣ ниви,
 Съкрий се нѣгде въ глогитѣ диви,
 Гледай и въ нива дали работи,
 Дали се труди, дали се поти,
 Илъ се излегда на хладни сѣнки.
 Чей баба знай да пѣй по седѣнки.“

Така изрече майка Стояну.
 И той послуша и въ утро рано
 Предъ слънце стана, трѣгна изъ село,
 Кога едвамъ е на изтокъ бѣло,
 Да си съглежда булчица млада,
 Вечъ да не крѣе и да не страда.

8. II. 1928 г.

ЛЪВИЦА.

Азъ съмъ агне мало,
 Хрупамъ си грѣвица,
 Пия си водица,
 Никому не вредя,
 Никого не бедя,
 Зная си Овчаря.
 Слънцето ли грѣе,
 Месечко ли свѣти,
 Чуя ли гласътъ Му,
 Зная си, че Той е.

Нѣвга ако доде
 Вълкъ да ме подгони,
 Мене да разкъса,
 Мене да ме погуби
 Въ нашо стадо бѣло,
 Олеле тежко му!
 Мигомъ сила пламва
 Въ млада ми душица,
 Ставамъ лъвъ свирепи
 Вълка си подгонямъ
 Азъ съсъ всички сили.
 Гоня го презъ друми,
 Гоня го въ полето,
 Въ гжститѣ джбрави,
 Гоня го догдѣто
 Му душа не литне,
 Доръ се не оцъкли
 Къмто небе ясно.

Нѣвга ли пкъкъ иска
 Лъвъ да ме подгони,
 Силата си грозна
 Съ мене да измѣри
 Ой ле Боже мили!
 Пламва ми въ сърцето
 Нова сила жежка.
 Ставамъ си лъвица

Люта разярена,
Хвърлямъ се връзъ него
Хала, бѣсна, дива
Гривата му скубя,
Муцуната деря,
Гърлото му хапя,
Ногтитѣ му чупя.
После го оставя
Въ росното ливаде,
Гаргитѣ поканвамъ
Пиръ да си направятъ,
Съ лъвъ да се нагостятъ.

Връщамъ се тогава
Въ стадото ни бѣло,
Лѣгамъ до Овчаря
Кроткий мой Водитель,
Близу до нозе Му
Малко да отдѣхна,
Сладко се погаля,
Нѣжно поцѣлуна
Милата Дѣсница,
Пжтътъ що къмъ Бога
Най-добре отъ всички
Всѣкога показва.

7. IV. 1929 год.

ЕРГЕНЪ И БАБА.

„Ела синко дома
 Баба да ти бае.
 Срещне ли те нѣвга
 Мечка у гората,
 Не да се уплашишъ
 Ти отъ нея много —
 Нека тя отъ тебе
 Страхъ да си добие,
 Нека си побегне
 Въ гжститъ джбрави.

Ако искашъ, ти пѣкъ
 Може да ѝ метнешъ
 Примка на главата.
 Мецата докарай
 Право на мегданя,
 Башъ у средъ селото.
 Мало и голѣмо
 Тебе да се чуди,
 Мало и голѣмо
 Тебе да похвали“.

Момко отговаря:
 „Ой те бабо моя,
 Чуй що ще ти кажа,
 Бай ми не веднѣжка,
 Бай до деветъ пѣти,
 Хичъ да ме не срещне
 Тая баба меца.
 Срещне ли ме, зная
 Знамъ, ще ѝ навия.
 Но когато нѣкой
 Мине презъ гората,
 Вмѣсто менъ, ще найде

Мойта салтамарка,
Въ дракитѣ завряна,
Пояса разсуканѣ,
Капата пробита.
Кой ми знай кжде ли
Хврѣкнатѣ ще парцали
Пѣкъ отъ мойтѣ пѣстри,
Везани калцуни.“

7. IV. 1929.

МОМА И ЕРГЕНЪ.

Побѣгна Цонка раничко
 Съ Драганъ делия чуени,
 Да му пристане булчица.
 За ржка ето води я
 У свойто село хвалено.
 И той ѝ думи думаше:
 „Ахъ Цонке, моме гиздава,
 Вземни ме холамъ, взѣмни ме!
 Азъ тебъ ще чувамъ хубаво,
 Катъ бисерь зърно лъскаво,
 Като желтици низани
 Съ рубета, мамудийчета,
 У топла пазва скриени.
 Пъкъ тезъ кобури видишь ли,
 Тѣзъ два ми вѣрни ангела?
 Съсь мене ще сж всѣкога
 Да пазя тебе милинко,
 Отъ вълци, мечки лошеви
 И отъ душмани селяне.“

Тамамъ това си думаше,
 Отсрѣща мечка рунтава
 Зарева, нахохори се — — —
 А нашъ Драганчо хопна се
 На брѣста клонестъ кичести,
 И си отъ горе викаше
 На Цонка млада хубава:
 „Не бой се, пиле, тука съмъ,
 Отъ брѣста горе пазя те,
 Отъ тукъ ще цѣкамъ мечката“.

Край Цонка мина мечката,
 Но само помериса я,
 И нищичко не стори ѝ.

А къмъ дървото клонесто
Зарева меца страшната,
Затресе бръста яката.
Къмто Драганча гледаше
И си делия плюваше.

А пъкъ момата бѣгаше
Къмто селото бащино
И дребни сълзи ронѣше.

8. IV. 29.

НОВО КЮРКЧЕ.

Болна лежи Миленка невѣста,
 Болна лежи, дребни сълзи рони,
 Рони, плаче и си думи дума :
 „Ой ле Боже млада ще загина.
 Затова ли растнахъ хубавица ?
 Като минѣхъ рано презъ селото,
 Майсторитѣ сгради що строеха
 Хвърляха си чукове, мистрии,
 Спираха се мене да погледатъ.
 Ази пъкъ делия си залюбихъ,
 Младъ овчаринъ съ това бѣло стадо.
 Любя го заради сладки пѣсни,
 Весдень що ги пѣе изъ поляни,
 Пѣе, свири на кавалъ си медень,
 Денемъ пъкъ и вечеръ по седѣнки.
 Нѣкой си магия ли ми стори,
 Зла ведà ли нѣщо ме нагази ?
 Откакъ пихъ отъ извора студени,
 Подъ орѣха мъничко подрѣмнахъ,
 Болна вече легнахъ си горкана,
 Умра ще си млада и зелена.
 Жални ще очи ми да останатъ.

Младъ делия какъ да заборава ?
 Жално ми е, въ жалба ще загина.
 — Кюркче искамъ ново отъ пазаря,
 Дългичко съ подплата лисичева,
 Сукното да бжде ингилизко,
 Пъкъ открая да е съ бѣли кожи.
 Да ми топли пазуха и шия,
 Въ кръста да е малко понабранко.
 Какъ ли ще съмъ хубава тогава !
 Пъкъ си имамъ новичко сукманче,
 Пъстрото отъ мене изтъкано,
 Синичкото съ шаркитѣ пембяви.
 Лани що изткахъ го за Великъ-день
 Съ петъ нищелки — да е по-красиво !
 Дълга ми косица на редици,

Златната, ще спусна по гърбинка,
 Съ кърпица глава ми подбрадена,
 Съ тая ми ти свилена шамия,
 Съ тънки ми тантели гюнгюрести.
 Охъ, ще грейнатъ гжлжбови очи,
 Светне ще и б'лото ми лице,
 Литна ще си либе да посрешна
 Жива, здрава, весела, засм'на.“

Чу овчаринъ думи невестински,
 Бързо яхна коня лисовати,
 Право тича доле въ касабата,
 Майсторъ дири, майсторъ френкъ-терзия.
 Бръкна си у пазуха юнашка,
 Даде му алтъни у ржцетъ,
 Взе, откупи сукненото кюркче,
 Свилена шамия съсъ тантели.

Кончето припуща къмъ селото,
 Капа кривналъ надъ очи соколски,
 Сладко п'е, сладко гласовито:
 „Ой Миленке, харна ми нев'сто,
 Знаешъ ли ми, кой на конче яха,
 Знаешъ ли, какво ще ти подари?
 Пълни сж ми свилени дисаги,
 Мила си ми, драга на душата.
 Я ми стани, пиле гжлжбово,
 Младъ делия — твое първо либе,
 Кюркъ ти носи, да си жива здрава!“

Вл'зе въ двори китни съсъ л'хици,
 Младо конче върза до стобори,
 Тихо, тихо вратника отвори,
 Башъ кога Миленка душа б'ере.
 Лекичко при нея си приближи
 И разгърна кюркчето рохнато,
 Свилена шамия съсъ тантели.

Жива мъртва гледа го Миленка,
Къмъ юнака ржце си протегна.
Него съсъ едната си прегърна,
Съ другата пъкъ кюркче и шамия.

Спре душа, не рачи да излиза.
Пакъ затупа сърце невѣстинско,
Младъ делия хубавъ да весели,
Младъ овчаринъ, сладки кавалджия,
Първо либе — върна приятеля.

16. IV. 29.

МЪРЗЕЛАНА.

Те ти мжжо, гледай,
 Туй сж все вретена!
 Азъ съмъ ги напрела.
 Чакай да си бръкна
 Въ бурето на дното
 Да ти ги покажа:
 Те едно, поглежъ го!
 Те го ощедното.
 Ето ти и друго!
 А пъкъ Мързелана
 Салъ едно вретено
 Вади отъ чубура,
 Салъ го вдига, слага.

Чуди се сайбия
 Що да чини вече.
 Голъ е като пушка,
 Голи и дѣцата,
 Па и Мързелана
 Гола — салъ се крие.

Нѣщо се досѣти.
 „Знаешъ ли що“, — рече
 Той на Мързелана —
 „Викатъ ни на гости
 Тамъ у ващо село,
 Чакъ при твойта майка.
 Знаешъ, тя си има
 Платно на тръбици.
 Тя ще ни подари,
 Мене и на тебе
 Новички кошулъки.
 Па си има още
 Хубава абица,
 Все ще ни огрѣ
 Тебе за сукманче
 Менъ за бенеvreци“ .

Тури се на мжка
Горка Мързелана.
„Какъ ще ида мжжо?
Гола голеничка
Вече си останахъ.“

„Трай си жено, хайде
Влѣзни въ тая бѣчва!
Азъ ще те закарамъ
Въ пѣстрата каруца.“

Наша Мързелана
Въ бѣчва се намѣсти.
Тръгнаха колата.
Ей ги вече близо
Въ сѣлото пристигатъ.
А пѣкъ гайдарджии,
Дяволъ ли ги нѣкой
Кара да засвирятъ,
Или клетъ сайбия
На акълъ научи,
Думнаха тжпани,
Зурли запищяха,
Викнаха да пѣятъ
Млади пѣснопойци.“

„Гледай що бре жено,
Дума ѝ сайбия,
„Чули наше въ село
Съ тебъ че идемъ двама,
Чакъ тъдѣва искатъ
Тебе да посрещнатъ!“

Наша Мързелана
Много се уплаши,
Грозно се засрами.
Па чевръсто, леко
Скочи отъ колата
Гола голеничка,
Юрна се назади.

Горката, следъ нея
 Биятъ тжпанари,
 Свирятъ зурладжии,
 Охо хо хооой викатъ
 Луди пѣснопойци.

Ето че се върна
 Дома клетъ сайбия,
 Що да види: чудо!
 Наша Мързелана
 До огнище вече
 Съ хурка и вретено
 Работи не спира,
 Хичъ се не шегува,
 Крупъ вретена вече
 Пълнички до нея.

Иде вече време
 Пладне да се прави.
 Дума ѝ сайбия:
 „Хайде жено, стани,
 Каша да ядеме!
 Стига толкозъ преде,
 Вечъ не огладня ли?“

Тя пѣкъ не оставя
 Хурка ни вретено,
 Тихо отговаря:
 „Сипи мжжо, сипи
 Кашица на рамо,
 Хемъ да си попредвамъ,
 Хемъ да си поблизвамъ“.

ЦАРВУЛИ.

Нашъ светия нѣщо е сънувалъ,
 Па се чуди, чуди и се мае.
 Нѣкому дали да го разкаже?
 А му иде нѣкакъ си срамотно :
 Въ църква му ржчицата цѣлуватъ,
 Приживе светия го наричатъ.
 Той пъкъ снощи сънъ си е сънувалъ :
 Горе го калесватъ на небето.
 Сложена трапеза посреде рая.
 Гости много, имало и други,
 Всѣки си е на мѣстото седналъ
 На столове златни до трапеза.
 А предъ госте госби наредени :
 Грозье, круши, ябълки червени,
 Бѣли, топли, медени погачи.
 Ангели служители крилати,
 Бѣли момци въ свилени ризници.
 Ясно слънце златни имъ колани,
 Грейнали звездици на челото.
 Хвъркатъ, припкатъ покрай мило гостье,
 Всѣкиму се весело засмихватъ
 И раздаватъ кой какво поиска.
 Радостни сж каненитѣ гости,
 Само нашиятъ светия никакъ.
 Саль предъ него нѣма ело благо,
 Райски манджи въ сребърни паници,
 Ни овощки въ златни кошничета,
 Ни погачи бѣли медовити,
 Ни ти ангелъ Божи, слуга ясенъ.
 Вмѣсто хлѣбъ и сребърни паници,
 Два царвуля скѣсани и кални
 Мждрятъ се предъ него на софрата.
 Той пъкъ клети гладенъ гладеничкъкъ,
 Срамъ го е, но ангелчето пита,
 Що надъ гости весело прелита,
 Съсь ливанто да ги понапрѣска.
 „Ой те тебе ангелче крилато,
 Що си нѣмамъ сребърна паница,

Нити гостби, нито ти погача
Нити райски плодове избрани?
Па нали съмъ си светия чуенъ,
Людетъ ме хубаво почитатъ?“
Кротко си му ангелче отвърща:
„Тебе хора всѣкога почитатъ,
Ти какво на людетъ подари?
Молѣше те едно утро ясно
Бѣдни Лазаръ тебе за храница.
Ти измъкна скъсани царвули,
Що си носилъ нѣвга въ монастиря,
Сиромахъ калугеръ кога бѣше.
Съ патерица ти сега ми ходишъ,
Пояса владишки си запасалъ,
Но остави гладенъ сиромаха
Скъсани царвули му подари.
Туй дарилъ си, съ туй ще те нагостятъ.
Всѣкому у пазуха се връща,
Туй що прави — злото и доброто.

18. IV. 1929.

ДЪДО ЦВЪТКО.

Дъдо Цвѣтко си е сеирджия,
 Все да чуе кой какво говори,
 Все да види кой какво си прави.
 Ако нѣщо двама си хортуватъ,
 Той поспира, ужка че царвуля
 Нѣщичко започналъ да го стѣга.
 Наведе се, ремъка завързва,
 Чопли, бута и се послушва.
 Нѣкжде забърза ли се нѣкой,
 Той си каже: „Тука има нѣщо!“
 Па се втурне лекичко следъ него,
 За да види где какво ще чини.
 Често казватъ, виждали го нощемъ
 Въ чуждитѣ прозори да надниква.
 А имотенъ си е дъдо Цвѣтко,
 Има си и кжщи и дворове,
 Ниви плодни и стада безбройни,
 Синове, снахици па и внуци.
 Всичко има, ала любопитенъ —
 Нѣщо си го мжчи да подслушва.

Биль веднажъ въ гората на разходка
 Гжби пресни да си понабере.
 Но, въ гжстака скрити вижда хора,
 Нѣщичко си тайно шушуликать.
 „Бре, що ли е?“ дума той и дебне,
 „Я да видимъ, що ли ще излѣзе?“
 Слуша, слуша, но уви, злокоба!
 Горкий дъдо, туй били хайдуци!
 Плячката се сбрали да подѣлятъ.
 Той пошавналъ, искалъ да побѣгне,
 Но го хващатъ, връзватъ му нозетѣ,
 Следъ това започва грозна мжка:
 Биятъ го, разпитватъ го що търси
 И не е ли нѣкой си издайникъ,
 Да имъ хване диритѣ тадѣва?

Той напразно искалъ да имъ каже,
Че не билъ съсъ лошо намерение,
Че сторилъ го салъ отъ любопитство,
И си е отъ време сеирджия.
Но не вѣрватъ грознитѣ хайдуци.
Молилъ имъ се, плакалъ на колени
Да го поне горкий не утрепатъ.
И прости ли му живота клети.
Но го взели съ тѣхъ да хайдутува
По гори, по друми и балкани,
Да обира пѣтници, кервани.

Чакъ следъ нѣкоя година смогналъ
Да избѣгне шайката хайдушка.

Отъ тогава другъ е дѣдо Цвѣтко.
Еня нѣма вече да подслушва,
Ранко вече прибира се у кѣщи.

20. IV. 29. г.

ПЪСНОПОЙЧЕ.

Богъ на небе се укачилъ,
 Седналъ си е на престоли.
 Околъ Него свети люде
 На столици наредени,
 Дрехитъ имъ снѣжно бѣли,
 Сребра вълна имъ косата,
 Златенъ поясъ имъ на кръста,
 Утринна звѣзда на чело.
 Всички пѣятъ сладки пѣсни,
 Пѣятъ нѣжно, медовито,
 Най-далеко, най-накрая
 Най-си лѣпо нѣкой пѣе.
 Господь си се поуслушва,
 Какъ войска му ясна пѣе.
 Па се чуди и се мае,
 Кой така го милно хвали.

Па си праща серафимче,
 Дѣ да може да намѣри,
 Кой е тозъ пѣвецъ незнаенъ,
 Чий се гласъ така издига
 Най-високо до престоли.
 И послуша серафимче.
 И по облаци заслиза.
 Слиза, слиза и пристигна
 Рано, рано на земята.
 Па си влѣзе между люде
 И се тукъ таме оглежда.
 Па тогава Божи слуга
 Си погледна у чердаче,
 На миндерче песнопойче
 Малечно момче терзийче,
 Шие малко ямурлуче,
 Ямурлуче съсь качулче
 На овчарче кавалджийче.
 Шие, пѣе и си дума
 И къмъ небо си поглежда.
 Па се моли дѣте мало:

„Ой те Тебе, Божке мили,
 Като си ми Ти високо
 Гледашъ ли си къмто мене?
 Нѣмамъ татко, нито майка,
 Та за мене да милѣе
 Само Тебе имамъ, Боже
 Чуешъ ли ме святий Боже!
 Ти ми си възглавка мека,
 Ти постилка и завивка,
 Ти ми си погача бѣла
 Ябълка и грозѣе благо.
 Ще те молимъ, Боже мили,
 Не ми давай Ти богатство
 У ржцетѣ неброено.
 Че съмъ глупаво, не зная
 Кому право да отдѣля.
 Научи ме Ти да зная,
 Що е милость, добричина,
 Просвѣтни ми ти сърцето
 Все по Твоятъ друмъ да шетамъ,
 И сърцето ми свободно
 Да се радува на всичко,
 Шо си лѣпо ти направиль“.
 Па се върна серафимче
 И на Бога си разправи.
 А пъкъ Той му думи дума:
 „Ой те тебе, серафимче
 Слѣзни доле при терзийче,
 При терзийче пѣснопойче,
 Гледай кога морно заспи
 На чердаче, на миндерче.
 Цѣлуни го ти отъ Мене,
 Пригърни го, сила дай му.
 Да е здраво, жизнерадо,
 Нека да ми пѣсни пѣе,
 Некъ се труди и работи!
 Ти пъкъ вземи серафимче
 И му дрешчица направи,
 Ткана розова отъ свила.
 А отъ пѣснитѣ му сладки,
 Кжпани отъ сълзи чисти,

Гледай да му ти нанижешъ
Бисеренъ герданъ за шия.
Съсь звѣздица лучезарна
Ти челото му накичи,
Та кога си доле слѣза
Да повидя клети люде,
Да позная си терзийче,
Мое сладко пѣснопойче.

22. IV. 29 г.

ЧУБРИКА.

„Чубрика, невѣсто, що не купишь?
 Прѣсна, гледай, вчера е претрита.
 Лани я посѣяхъ у градинка,
 Сушихъ я зимъска, ето вземи!
 Две левчета чашката ми струва“.
 Азъ не съмъ невѣста, но си рекохъ:
 „Чакай да побѣбря съ тазъ женица,
 Белкимъ найда две левчета бѣли,
 Да си купя чубра миризлива,
 Да си понарѣся върхъ патарка,
 Равничко отрѣзана съ солчица“.
 Гледамъ ѝ въ кошчето кутийки,
 Стригъ пиперець и лютивко наши,
 Чака нѣкой да си го хареса.

Близичко до кошницата пълна,
 Бодната до пжтя въ прѣспа снѣжна,
 Два царвуля скъсани съзирамъ,
 По-нагоре — скъсани чорапци,
 Модъръ кракъ отъ дупкитѣ наднича.
 Риза виси — дрипа отъ сукманя,
 А той кърпенъ — просяшка торбица!
 Мушнати ржце у пазва топла,
 Подъ кожухче вето, парцеливо,
 Надъ окъсания шийникъ ризенъ,
 Устни блѣди видѣхъ треперливи.
 Носъ потекълъ, отъ студа помръзналъ,
 Две очи насълзени, кафяви
 Гледатъ ме умилно и печално.
 Чело сбърчено отъ студъ и мжка,
 Вехтъ чумберъ главата ѝ пристяга,
 Кичуръ сивъ подъ него се подава.

Платихъ чубрата съсъ двата лева,
 Що едвамъ набарахъ въ джоба празенъ.
 Па я питахъ: „А какво ще купишь
 Чубрицата ако продадешъ я?“

„Купя ще“, отвърна ми горката,
 „Чифтът царвули мене за нозетът,
 Платя ще си данъка, а може
 Кюркче ново пъкъ да си поржчам“.

„Видишъ, ето“, казвамъ ѝ „стъмни се.
 Белкимъ пъленъ кошника ще върнешъ,
 Пощо-защо дай, продай, па бѣгай
 Че отъ тукъ далечъ ти е селото“.

„Пощо-защо!“ вика тя и гледа ...

Дветъ сълзи сбрани въвъ окото,
 Хлъзнаха по бузата сбърчена,
 Глътна ги снѣжеца ненаситно...

Идѣше ми съ плачъ да колѣнича,
 Този skutъ закърпенъ да прегърна,
 Тая мжка родна, непосилна.
 Идѣше ми да я милвамъ сладко,
 Нѣжни да ѝ подаря цѣлувки,
 Да ѝ кажа думи на утѣха.
 Па отправихъ стѣпкитѣ си бързо,
 По-далекъ поискахъ да отмина.

Тъмни мракъ що падаше вечеренъ
 Скри ми бърже сълзитѣ горчиви.
 Грабна и виелицата снѣжна
 Буенъ стонъ ридаленъ отъ гърди ми.

АНГЕЛИ.

Питашъ ме, дѣтенце,
Где сж да ти кажа,
Ангелитѣ свѣтли?
Горе ли живѣятъ
Негде по небето,
Хубави, крилати?
Хвъркатъ ли си волно
Въ синитѣ простори,
Иматъ ли въ ржце си
Лири сладкогласни?
Съ арфи и китари,
Пѣсни и хваления
Славятъ ли тѣ Бога?
Питашъ ме, пѣкъ азъ ще
Право да ти кажа.

Бѣше туй веднѣжка,
Въ сѣнъ ли, наяве ли,
Гледамъ изъ нивята
Предъ зори лжчисти.
Въ роснитѣ поляни
Видѣхъ си орача,
Впрегналъ си воловце
Съ лѣскаво оралце,
Оре си земята.
Вече набраздена
Нивата следъ него.
Дѣждъ рѣмѣше росенъ
Надъ гори, полета.
А пѣкъ нашъ орачко
Все оре, не хае,
Съ тоя ми ти шаренъ
Дѣлгъ ямурлучецъ,
Спуснатъ до петитѣ,
И качулка остра
Вирналь къмъ небето.

Тъй като го гледахъ
Надъ това орало,
Съ този ямурлучецъ,
Съ тия ми воловце,
Кой ме знай защо ли
Рекохъ си неволно:
„Ето ги кжде сж
Ангелитѣ свѣтли!“

10. V. 29. г.

ЯБЪЛКА.

Колко ми е сладка на небцето
 Ябълката хубава, червена,
 Що ми даде нашиятъ Старей.
 Деветъ сѣмки има ѝ въ сърцето,
 Гледай що сж лѣскави, кафяви!
 Чакай да ги посадя въ земята,
 Нека дъждъ сега да ги полива.
 Слънчице отгоре да ги грѣе,
 Снѣжко бѣли нека ги покрие,
 Напролѣтъ ще дойда да ги видя.

Право тамъ отивамъ до лѣхата,
 Чудно чудо гледатъ ми очитѣ!
 Всичкитѣ ми деветъ сж поникли
 Съ хубави и мѣнички листенца.

Ей сега е седмата година,
 Какъ ги пазя, чистя и поливамъ.
 Деветъ сж фиданчета порасли.
 Я какви сж кичести, зелени!
 Тази пролѣтъ цѣфнали сж всички.
 Колко сладко, хубаво меришатъ!
 Чакамъ, трѣпна, гледамъ ги любовно,
 Ахъ дали ще плодъ да ми подарятъ?
 Хубавитѣ ябълки червени
 Ще ги сложѣ въ кошница красива,
 Па ще ида въ бѣличката кѣща,
 Ще почукамъ тихо на вратата,
 Ще ме срѣщне нашиятъ Старей,
 Ще подамъ Му кошничката малка
 И ще кажа: „Помните ли нѣвга
 Ябълка когато ми дарихте?
 Ябълката хруснахъ си тогава,
 Сѣмкитѣ посѣяхъ у земята.
 Деветъ ми поникнаха фиданки,
 Ей родиха вече тазъ година.
 Вамъ се пада първия подарѣкъ!“

19. V. 29 г.

СЪДЪРЖАНИЕ.

	стр.
1. Рада	3
2. Баба Стана	4
3. Драганчо	5
4. Дванадесетъ баби	6
5. Дветъ моми	10
6. Пъсень за пелина	17
7. Пъсень за баба Меца	18
8. Младъ Стоянъ и старата му майка	19
9. Лъвица	21
10. Ергенъ и Баба	23
11. Мома и Ергенъ	25
12. Ново Кюркче	27
13. Мързелана	30
14. Царвули	33
15. Дъдо Цвѣтко	35
16. Пъснопойче	37
17. Чубрика	40
18. Ангели	42
19. Ябълка	44

КНИГАТА СЕ ДОСТАВЯ ОТЪ АВТОРКАТА УЛ. ВЪРБИЦА № 10
ОТЪ КНИЖАРНИЦИТЕ: ЧИПЕВЪ, ДАНОВЪ И КНИГОИЗДА-
:: :: :: ТЕЛСТВО „ХЕМУСЪ“ :: :: ::

ЦЕНА 25 ЛЕВА